

Rapport

Datum: 23 mei 2007

Rapportnummer: 2007/099

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) met een met naam genoemd re-integratiebureau is overeengekomen dat bij het vergoeden van de, door een uitkeringsgerechtigde gemaakte reiskosten voor een bezoek aan het re-integratiebureau, dient te worden uitgegaan van een vergoeding van € 0,12 per kilometer, terwijl de werkelijk, door verzoeker, gemaakte reiskosten openbaar vervoer hoger liggen.

Beoordeling

Algemeen

I. Bevindingen

1. In het kader van een re-integratietraject bezocht verzoeker op 22 juni 2006 een re-integratiebureau te Utrecht. Hij reisde met het openbaar vervoer tweede klasse en maakte € 10,70 aan reiskosten. Het re-integratiebureau vergoedde € 6,05 voor de gemaakte reiskosten. Hierop diende verzoeker een klacht in bij het UWV met het verzoek alsnog de volledige reiskosten te vergoeden. Het UWV verklaarde verzoekers klacht op 6 juli 2006 ongegrond, omdat het re-integratiebureau de reiskosten heeft vergoed op basis van de Inkoopvoorwaarden UWV en het Programma van Eisen voor re-integratiecontracten UWV vrije ruimte 2003, waarin is bepaald dat de reiskosten met € 0,12 per kilometer worden vergoed. Verzoeker diende zijn klacht in bij de Nationale ombudsman.

2. Op 9 november 2006 verzocht de Nationale ombudsman het UWV aan te geven hoe het tot een vergoeding van € 0,12 per kilometer van reiskosten bij bezoek aan een re-integratiebureau is gekomen. Op 11 december 2006 liet het UWV weten dat de kilometervergoeding is opgenomen in het Programma van Eisen voor re-integratiecontracten UWV Vrije Ruimte. Voor het bepalen van de hoogte van de vergoeding van de reiskosten bij een bezoek aan een re-integratiebureau heeft het UWV aansluiting gezocht bij de Beleidsregels UWV Normbedragen Voorzieningen (hierna: Beleidsregels Normbedragen). Meer in het bijzonder bij het normbedrag C21-IIa (kilometervergoeding bruikleenauto's) ad € 0,12 per kilometer. Deze Beleidsregels Normbedragen zien op voorzieningen voor mensen, die onder de WIA, IWIA, WAO, WAZ, Wajong en ZW vallen. Deze bedragen worden jaarlijks gepubliceerd in de Staatscourant (bijvoorbeeld Stcrt. 2006, 38).

3. In het Programma van Eisen Vrije Ruimte UWV worden de condities weergegeven waaronder het UWV (re-integratie)trajecten inkoopt via de vrije ruimte. De vrije ruimte is bedoeld om te voorzien in de mogelijkheid om, regionaal, dienstverlening op maat in te kopen voor bijzondere doelgroepen van klanten, om ervaring op te doen met

experimentele re-integratiemethoden en om samenwerkingsprojecten met gemeenten te kunnen faciliteren. Ieder jaar wordt een nieuwe versie van dit Programma van Eisen uitgebracht. De kilometervergoeding van € 0,12 per kilometer is ook opgenomen in de modelovereenkomsten behorend bij het Programma van Eisen Re-integratiecontracten UWV Vrije ruimte. In dit Programma zijn de condities opgenomen voor de openbare aanbestedingsprocedure naar Europees model op basis waarvan het UWV re-integratiebureaus contracteert. Van een re-integratiebureau waarmee het UWV een contract afsluit wordt verwacht dat het voldoet aan de condities vermeld in het Programma van Eisen.

4. De reiskosten worden vergoed door het re-integratiebureau. Uit het Programma van Eisen Vrije Ruimte UWV blijkt dat de door het re-integratiebureau gemaakte kosten worden gedeclareerd bij het UWV. Onder deze kosten vallen ook de reiskosten. Het UWV betaalt dus indirect de reiskosten van een uitkeringsgerechtigde, die een re-integratiebureau bezoekt.

5. Op 9 januari 2007 vroeg de Nationale ombudsman het UWV of verzoekers situatie (een reis met openbaar vervoer naar een re-integratiebureau) wel vergelijkbaar is met een situatie, waarbij iemand op grond van zijn arbeidsongeschiktheid gebruik maakt van een (bruikleen)auto. De Beleidsregels normbedragen zien namelijk niet op vergoedingen openbaar vervoer. Op 19 januari 2007 liet het UWV, in reactie hierop, weten dat de vergoeding van de reiskosten in het Programma van Eisen niet duidelijk is beschreven. Het is echter wel de bedoeling dat gemaakte reiskosten op basis van openbaar vervoer (tweede klasse) geheel vergoed worden. Op 24 januari 2007 gaf het UWV aan dat het er in eerste instantie vanuit is gegaan dat een vergoeding van € 0,12 per kilometer kostendekkend zou zijn voor het reizen per openbaar vervoer. Het UWV gaf bovendien aan dat er in het Programma van Eisen geen onderscheid is gemaakt tussen vergoeding reiskosten per auto of per openbaar vervoer. Het UWV zegde toe het Programma van Eisen op dit punt kritisch onder de loep nemen en voor zover nodig de re-integratiebureaus van wijzigingen in het Programma van Eisen op de hoogte stellen.

6. Op 15 februari 2007 liet het UWV de Nationale ombudsman weten dat bij wijze van uitzondering de werkelijk, door verzoeker, gemaakte reiskosten zullen worden vergoed. Dit houdt in dat het UWV het verschil tussen de werkelijk gemaakte reiskosten en de inmiddels vergoede reiskosten aan verzoeker betaalbaar zal stellen.

7. Op 5 maart 2007 liet het UWV de Nationale ombudsman weten dat in het huidige Programma van Eisen niet wordt aangegeven dat de reiskosten bij openbaar vervoer integraal vergoed moeten worden. Naar aanleiding van de klacht van verzoeker heeft het directieteam van de afdeling Inkoop Re-integratie van het UWV dit punt op de agenda gezet om over dit onderwerp alsnog een formeel standpunt in te nemen. Dit zal gebeuren bij de bespreking van de eerstvolgende contracteringsronde per juli 2007. Zodra de besluitvorming heeft plaatsgevonden, wordt het Programma van Eisen op het punt van de

vergoeding van reiskosten openbaar vervoer bij een bezoek aan een re-integratiebureau aangepast.

8. Op een vraag van de Nationale ombudsman liet het UWV weten dat iemand, die vóór juli 2007 reiskosten openbaar vervoer maakt bij bezoek aan een re-integratiebureau, géén aanspraak kan maken op volledige vergoeding van de reiskosten, omdat op dat moment reiskosten nog vergoed worden op basis van het 'oude' Programma van Eisen.

II. Beoordeling

9. De gedraging, waarover verzoeker klaagt, is de niet integrale vergoeding van de door hem gemaakte reiskosten voor een bezoek aan een re-integratiebureau. De beperkte vergoeding van de reiskosten door het re-integratiebureau vloeit voort uit het contract dat het UWV en het re-integratiebureau hebben afgesloten. Dit contract is gebaseerd op de modelovereenkomsten behorend bij het Programma van Eisen re-integratiecontracten UWV Vrije Ruimte. In de modelovereenkomsten is bepaald dat de reiskostenvergoeding € 0,12 per kilometer bedraagt. Nu het Programma van Eisen re-integratiecontracten UWV Vrije ruimte en daarmee de modelovereenkomsten zijn opgesteld door het UWV kan de gedraging waarover verzoeker klaagt toegerekend worden aan het UWV.

10. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken. Uit de reactie van het UWV blijkt dat het UWV de bedoeling heeft gehad om de reiskosten openbaar vervoer bij bezoek aan een re-integratiebureau volledig te laten vergoeden door het re-integratiebureau, maar dat het UWV dit niet als zodanig in het Programma van Eisen (en daarmee in de overeenkomsten met de re-integratiebureaus) heeft vastgelegd. Deze handelwijze is niet correct.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

11. Het UWV heeft aangegeven dat het beleid op het punt van vergoeding van reiskosten openbaar vervoer bij bezoek aan een re-integratiebureau bij de eerstvolgende contracteringsronde in juli 2007 in het Programma van Eisen zal worden aangepast. In verzoekers geval zal het UWV alsnog overgaan tot integrale vergoeding van de, op 22 juni 2006, gemaakte reiskosten.

Het UWV heeft voorts aangegeven dat anderen géén aanspraak kunnen maken op een integrale vergoeding van reiskosten bij bezoek aan een re-integratiebureau zolang het Programma van Eisen op dat punt niet is aangepast. De Nationale ombudsman deelt dit standpunt niet. Nu het de bedoeling van het UWV is geweest om reiskosten openbaar vervoer volledig te vergoeden valt niet in te zien waarom het UWV anderen, die reiskosten openbaar vervoer maken voor een bezoek aan een re-integratiebureau, geen integrale reiskostenvergoeding zou bieden, zolang het Programma van Eisen op dat punt niet is aangepast. Dit geeft aanleiding om aan het rapport een aanbeveling te verbinden.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV), is gegrond wegens strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

Met instemming heeft de Nationale ombudsman ervan kennisgenomen:

- dat het UWV in verzoekers geval alsnog zal overgaan tot een integrale vergoeding van de gemaakte reiskosten;
- dat het UWV per juli 2007 het beleid op het punt van vergoeding van reiskosten openbaar vervoer bij een bezoek aan een re-integratiebureau gaat herzien en het Programma van Eisen en daarbij behorende modelovereenkomsten op dit punt zal aanpassen.

AANBEVELING

Het UWV wordt in overweging gegeven om te bevorderen dat vanaf heden de reiskosten openbaar vervoer overeenkomstig de bedoeling van het UWV integraal vergoed worden.

Het UWV laat de Nationale ombudsman bij brief van 22 augustus 2007 weten dat voortaan de reiskosten met openbaar vervoer die de cliënt ten behoeve van zijn/haar re-integratie maakt, volledig door het re-integratiebedrijf vergoed moeten worden.

Onderzoek

Op 12 juli 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer S. te Zegveld, met een klacht over een gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV).

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het UWV verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan verzoeker en aan het UWV.

Het UWV berichtte dat het verslag geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Brief van 6 juli 2006 van het UWV waarin verzoeker wordt meegedeeld dat zijn klacht niet gegrond wordt geacht.
2. Verzoekschrift van 12 juli 2006 gericht aan de Nationale ombudsman.
3. Reacties van het UWV van 11 december 2006, 19, 24 januari, 15 februari en 5 maart 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond